

Farní listy č.39/2006

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí pod Čerchovem

1. října – 26. neděle v mezidobí

Náklady na toto číslo Farních listů činí 4,- Kč. Děkujeme.

Duchovní slovo

Je čtvrtek 28. září. Slavnost svatého Václava, hlavního patrona českého národa. Za chvíli půjdu k oltáři. Zazní krásný zpěv „V zemi věrných Čechů radostný den svítá“. Zpěv opravdu překrásný, ale přece vyvolává smíšené pocity. „V zemi věrných Čechů...“ Napadá mě myšlenka, že by se mělo spíše zpívat „kdysi věrných Čechů“, ale raději ji zahodím, abych nebyl podezírán z jakéhosi neoprávněného odsuzování a nepřiměřené kritiky. Nejsem přece Čech... Co tedy tato píseň chce vyjádřit? Čeho je projevem? Na kolik její obsah zapadá do dnešní reality života křesťanů v této zemi, kde přece věřící tvoří menšinu?

Je v ní hrdost na svého patrona. A na takovou hrdost máme všichni právo, bez ohledu na to, zda jsme ve většině, nebo naopak tvoříme jen menšinu populace. Každý věrný může prožívat a dávat najevo svou radost z faktu, že je duchovním dědicem svatého knížete. Je v ní radost z vlastních kořenů a potvrzení vlastní totožnosti. Najdeme v tomto zpěvu i obrovskou důvěru, se kterou věrní svěřují do rukou svého patrona svou vlast. Přes všechna zklamání a únavu, kterou přináší život v této zemi, přes veškerou nezodpovědnost těch, kteří by zrovna za tuto zemi měli být zodpovědní, věříme, že někdo se za nás přimlouvá a na dobrou této vlasti mu záleží.

Ale je v této písni i jistá reflexe, co si víra vyžaduje: „Nikdy nezahyne plémě věrných Čechů, dokud bratr bude bratru odpouštět“. A co se stane, když odpouštět přestane? Co se může stát, když se naplní takový pesimistický scénář? Podepíše se to na víře národa. Možná biologicky nezahyne, ale jeho víra zeslábně. Když se dnes ptáme, v čem je pro nás aktuální Václavův odkaz, nemůžeme přeslechnout, že je v něm volání po odpouštění. Neschopnost si odpouštět: v rodině, ve farnosti, v každém jiném společenství a nakonec v národě samotném se postupně promění v neschopnost uvěřit. Kéž nám bude sv. Václav patronem, když se do toho nelehkého úkolu pustíme a budeme svědky odpuštění.

P. Miroslav Gierga

Liturgie slova – 26. neděle v mezidobí

1. ČTENÍ - Nm 11,25-29

Hospodin sestoupil v oblaku a mluvil k Mojžíšovi; vzal z ducha, který spočíval na něm, a dal ho sedmdesáti mužům starcům. Když na nich duch spočinul, dostali se do prorockého vytržení, ale později se to už nestalo. Dva muži z nich zůstali v táboře, jmenovali se Eldad a Medad. I na nich spočinul duch, neboť byli mezi těmi, kdo byli písemně určeni. Nevyšli však ke stánku úmluvy a dali se do prorokování v táboře. Tu přiběhl jeden chlapec a oznámil Mojžíšovi: „Eldad a Medad prorokují v táboře.“ Jozue, syn Nunův, Mojžíšův služebník od mládí, řekl: „Pane můj, Mojžíši, zabraň jim v tom!“ Mojžíš mu odpověděl: „To tak žárlíš kvůli mně? Kéž by Hospodin udělal z celého národa proroky, kéž by dal Hospodin spočinout svému duchu na nich!“

Žl 19 - Hospodinovy předpisy jsou správné, působí radost srdci.

Hospodinův zákon je dokonalý, občerstvuje duši, – Hospodinův příkaz je spolehlivý, nezkušenému dává moudrost.

Bázeň před Hospodinem je upřímná, trvá navěky, – Hospodinovy výroky jsou pravdivé, všechny jsou spravedlivé.

Tvůj služebník si na ně dává pozor – a velmi bedlivě je zachovává. – Kdo však pozná každé pochybení? – Očist' mě od chyb, jež jsou mi skryty!

Chraň svého služebníka před zpupností, – ať mě neovládne! – Pak budu bez úhony – a vyvaruji se velkého hříchu.

2. ČTENÍ - Jak 5,1-6

Nuže tedy, vy boháči: plačte a naříkejte nad strastmi, které na vás přijdou. Vaše bohaté zásoby hnijí a vaše šatstvo rozežírají molí. Vaše zlato a stříbro rezaví, a ten rez bude svědčit proti vám a stráví vaše tělo jako oheň. Hromadili jste si majetek i v tyto poslední dny. Ale mzda, o kterou jste ošidili sekáče, kteří vám požali pole, ta mzda křičí a křik vašich ženců pronikl k sluchu Pána zástupů. Na zemi jste hýřili a oddávali se rozkoším, krmili jste se i tehdy, když už nastávala řež. Odsoudili jste spravedlivého a připravili ho o život – a on se vám nebrání.

EVANGELIUM - Mk 9,38-43.45.47-48

Jan řekl Ježíšovi: „Mistře, viděli jsme někoho, jak vyhání zlé duchy v tvém jménu, ale není tvým učedníkem. Bránili jsme mu, protože není tvým učedníkem.“ Ježíš však řekl: „Nebraňte mu! Přece žádný, kdo ve jménu mém vykoná zázrak, nemůže tak hned o mně mluvit špatně. Kdo není proti nám, je s námi. Kdokoli vám podá číši vody proto, že jste Kristovi, amen, pravím vám: nepřijde o svou odměnu. Kdo by svedl ke hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří věří, pro toho by bylo lépe, aby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře. Svádí-li tě tvá ruka, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez ruky, než abys přišel s oběma rukama do pekla, do neuhasitelného ohně. Svádí-li tě tvoje noha, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez nohy, než abys byl s oběma nohama uvržen do pekla. Svádí-li tě tvoje oko, vyloupi ho! Lépe, abys vešel do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla, kde jejich červ nehyne a oheň nehasne.“

Sloupy víry – Kdo je Bůh

„Věřím v Boha Otce Všemohoucího“. Je to základ, na němž je postavena celá budova víry. Víry církve a mé osobní. Na odpověď na otázku „Kdo je Bůh?“ záleží hodně. Tedy všechno.

Kdo je tedy Bůh?

Když někoho poprvé potkám, v mých představách se rodí spontánně jakýsi jeho obraz. Mohu si například myslet: „Jeho usměv je okouzlující, musí to být úžasný člověk“. Taková intuice často bývá špatná a vede k omylu. Podobně přistupujeme k Bohu. Člověk si ho nevymyslí, netvoří, ale objevuje ho. Přitom si tvoří jeho obraz – nejčastěji poměrně vzdálený pravdě. Martin Buber psal: „Nejvíce zatížené ze všech lidských slov, je slovo *Bůh*. Žádné jiné slovo není tak zprofanováno. Lidé si kreslí karikaturní masky a podepisují je: hle, to je náš Bůh; navzájem se vraždí a křičí, že to dělají ve jménu Boha“. Cesta víry je cestou očišťování obrazu Boha a trpělivé objevování Boha živého. Víra není jen soubor subjektivních vizí, předtuch a intuicí. Křesťanská víra je odpovědí na Boží zjevení. Věříme v Boha, který nám zjevil svou tvář. Kde? V dějinách Izraele (Starý zákon) a v historii Ježíše Krista (Nový zákon).

Bůh se seznamuje s člověkem

Písmo svaté nepřinášá teoretické rozjímání o Bohu, ale vypravuje příběh. Je to příběh o Bohu, který vstoupil do života konkrétních lidí. Dal se jim poznat, uzavřel s nimi smlouvu, změnil jejich život, zachránil před záhubou a dal naději na šťastnou věčnost. Tito lidé se potom stali jeho věrnými svědky. Základní význam pro víru má vyprávění o Mojžíšovi, který našel Boha ve znamení hořícího keře. Bůh volá Mojžíše k sobě a svěřuje mu úkol vyvedení Izraelitů z egyptského otroctví. Mojžíš se tehdy ptal, jaké je jeho jméno. „Bůh řekl Mojžíšovi: JSEM, KTERÝ JSEM. A pokračoval: Řekni Izraelcům toto: JSEM posílá mě k vám. Bůh dále Mojžíšovi poručil: Řekni Izraelcům toto: Posílá mě k vám Hospodin, Bůh vašich otců, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův. To je navěky mé jméno, jím si mě budou připomínat od pokolení do pokolení.“ (Ex 3,14-15)

Můžeme říci, že Bůh nabídl člověku tykání. Jméno popisuje totiž osobu. Bůh není anonymní síla, ale milující osoba. Někdo, kdo může mluvit, naslouchat, toužit, milovat. „Bůh se zjevil Izraeli, svému lidu, tím, že mu oznámil své jméno. Jméno vyjadřuje bytí, totožnost osoby a smysl jejího života. Bůh má jméno. Není nějakou bezejmennou silou. Sdílet své jméno znamená dát se druhým poznat a v jistém smyslu se jim vydat, stát se jim přístupným a dát jim možnost důvěrnějšího poznání a osobního oslovení“. (KKC 203)

ThDr. Tomasz Jaklewicz

Semínko pravdy

V pondělí nám přišel domů do schránky spolu s ostatními letáky i jeden skládačkový s otázkou Znáš je? Na dalších stránkách bylo o tom, že Adam, Eva, Noe, Mojžíš a Ježíš jsou známá jména a opět následovala otázka, zda vím, jaké lidi a jejich životní příběhy si za těmito jmény představím. Nebudu-li vědět, mohu si objednat bezplatné zaslání knihy „25 nejoblíbenějších příběhů z Bible“, která je zdarma a určena hlavně dětem, i když může být novým zážitkem i pro mnoho dospělých. Smyslem projektu prý není získávat členy pro nějakou konkrétní církev nebo náboženskou skupinu, ale má sloužit k získání obecného povědomí o tom, co Bible je a co obsahuje.

To, co skládačka nenabízí, je ale informace o tom, kdo za tímto projektem stojí – objednávka se posílá na P.O.Box do Kladna. Díky internetu ale nebylo těžké zjistit, že iniciátory jsou Mennonité – společenství křesťanských věřících staré pět století, pojmenované po duchovním vůdci Menno Simonsovi.

Mennonité vyznávají třicet tezí, z nichž každá má odkaz na Písmo Svaté. Více o nich na <http://sweb.cz/Mennonites.CZ/>

Pěknou neděli i celý týden

Petr Vondraš

Farní radní řešili otázku ředitele domažlického chóru

V úterý vpoledne se sešli na faře členové farní rady, poradního sboru domažlické farnosti. Hlavním bodem setkání byla otázka postu ředitele domažlického chóru, který do své nedávné smrti zastával Otomar Hana. Jak jsme již v minulých Farních listech informovali, zájemci o tento post byli František Milfort a Marek Vorlíček. První jmenovaný představil radě farnosti svoji liturgickou koncepci, druhý se z jednání omluvil a jeho písemnou vizi přečetl P. Gierga.

Výsledkem hodinové debaty jedenácti přítomných členů rady bylo doporučení, aby nebyl ani jeden ze dvou uchazečů jmenován ředitelem chóru, ale aby došlo mezi nimi k rozdělení zodpovědnosti s tím, že o přesné podobě kompetencí se rozhodne sedmička domažlických varhaníků na svém čtvrtěčném setkání. O jeho výsledku těsně před uzávěrkou Farní listy informoval P. Gierga: „Přiklonil jsem se k návrhu farní rady a představil ho sboru varhaníků. Jako nejdůležitější považují v nejbližší době vypracování co nejlepší spolupráce a vzájemné komunikace v této skupině a jmenování jednoho vedoucího by mohlo tuto komunikaci nějak narušit. Farníci mohou počítat i nadále s tím, že o sobotní večerní mši se postará V.Čejková, a za nedělní liturgii ponosou zodpovědnost F. Milfort, M. Vorlíček a J. Kopáčková. Při pravidelných schůzích budou varhaníci domlouvat repertoár liturgických zpěvů a poinformují o tom ostatní farníky“.

Kromě varhaníků se farní rada zabývala i aktuálním stavem oprav, u nichž je farnost iniciátorem - tedy rekonstrukcí soch na arciděkanském kostele a opravou střechy kaple Svaté Anny.

Petr Vondraš

V předminulých Farních listech jste si mohli přečíst o plánech domažlické farnosti na zbytek letošního roku. O tom, jak tuto dobu prožijí v klenečské farnosti, nás informoval tamní farář P. Janusz Romanski. „Každou sobotu, kromě první soboty v měsíci máme v Klenčí na faře setkání pro děti. Poslední sobota v měsíci pak patří setkání mládeže. Na říjen plánujeme setkání před Tříkrálovou sbírkou. Na předvánoční rekolekci přijede do Postřekova Msgr. Josef Žák, do Trhanova a Meclova P. Marek Winiarski a do Klenčí jáhen Jakub Samborski. V Klenčí plánujeme také vánoční koncert a s mládeží vítání nového roku.

Kromě toho budou pokračovat pravidelné akce – podle domluvy přípravy na křest a manželství, vyučování náboženství, první pátek v měsíci celodenní adorace Nejsvětější svátosti v Klenčí, první čtvrtek Korunka k Božímu Milosrdenství, první sobota mariánská pobožnost s Loretánskou litaní. Nezapomeneme ani na přípravu nemocných na vánoční svátky,“ uzavírá bohatý výčet P. Romanski. (von)

Zamyšlení II. - O ponocném

Dovoluji si již podruhé napsat do Farních listů. K tomuto článku mě svým působem podnítl (snad?) pouze jeden negativní ohlas na zpěv pověžného.

V Domažlickém deníku jsem letos zjara četl rozhovor s naším kostelníkem o jeho nelehkém úkolu, který si na sebe vzal. Určitě dobrovolně a rád. V tomto deníku se ho ptali, co by si ještě jako ponocný přál. Odpověď cituji: „Rád bych si zazpíval s živým pověžným“. Po delším přemýšlení jsem si řekl proč ne, a začal jsem se chystat na premiérové vystoupení ve věži, v roli pověžného. Nemyslím si, že jsem nějaký extra zpěvák, ale něco snad zvládnu. Po dohodě jsme první společné zpívání s ponocným, absolvovali už v červnu. Pak se odehrávalo zpívání podle mých možností, kromě asi třech vynechání, až do druhé poloviny srpna. Už předtím s námi chodili příznivci této iniciativy. Po natrénování vyslovili přání zkusit si také pověžného. Po konzultaci s panem ponocným jsme to zkusili. Každý po jednom zpívání. Zpívá se třikrát. Podotýkám, že tyto dva kolegy slyšíte zpívat minimálně jednou týdně. A přišla hodně negativní reakce, která mi dost dlouho nešla tzv. pod nos.

PROČ? , (tak se jmenoval můj první článek o dětech v kostele) když se jednou něco nepovede hned na pranýř?

Po dlouhém přemýšlení jsem se rozhodl k tomuto článku. No a protože, až do této doby bylo víc příznivců, než těch druhých, tak bych chtěl tímto oznámit: „Budeme zpívat živě dál, protože jedna negativní reakce nás přece nemůže zdolat“. Chtěl bych také poděkovat panu Konrádymu, že měl s námi strpení, a snad bude mít dál, když musel vypínat automatického pověžného. A jestli nemáme v roli pověžných pokračovat, a máte strach mi to říct, napište mi na mail: razitka.blazek@seznam.cz

Kamil Blažek

Poznámka k textu: Pořadatelem zpívání ponocného na domažlickém náměstí není farnost, ale město Domažlice a jemu patří právo celý projekt hodnotit.

Miroslaw Gierga

Spolčo pro středoškoláky a výše

Jak jste již mohli číst v minulém čísle, naplní každého prvního setkání v měsíci bude modlitba. Proto začínáme v 18:10 v arciděkanském kostele. Srdečně zveme.

Paddy

Náboženství pro 4. – 6. třídu

Pravidelně se budeme scházet ve čtvrtek od 13 hodin.

Těm, kterým tento čas nevyhovuje, mají možnost v úterý od 14:30, prosím počítejte délku 1,5 hodiny. Tato setkání budou pouze 1x měsíčně.

Jaromír

Pochod Kozinovo krajem

Co děláte v sobotu 14. října?

Pokud nic a chcete se nechat inspirovat, co třeba malá procházka nebo klidně delší. Už delší dobu se pravidelně organizuje tento pochod. Hosté a účastníci přijíždějí z daleka, aby se prošli krásným místním krajem. Teto rok bude obohacen program o dvě cyklostezky. Tak neváhejte a udělejte něco pro svoje zdraví. Bližší informace hledejte v následujícím čísle Farních listů.

Orel Domažlice

Láska, úcta a věrnost

Delší dobu se scházela parta mladých, kteří měli jeden společný cíl. Příprava hudebního doprovodu na svatbu. Naučit se slova, vžít melodii a sehrát se, výsledek byl slyšitelný, ...

Stejně i P. Miroslaw doprovází mladou dvojici a připravuje je na svátost manželství z duchovního hlediska, ...

A další přípravy, vaření, pečení, ... vždyť si to umíte představit.

A pak se pomalu blíží ten slavnostní okamžik, kdy zazní slib o lásce, úctě a věrnosti. Tyto slova jsou součástí slibu dvou lidí, kteří se rozhodnou jít společně životem – chtějí uzavřít manželství a založit rodinu.

V sobotu 23. září se Josífek a Jana společně vydali na cestu životem jako manželé. Obřad byl opravdu slavnostní a bylo vidět, že Bůh není jen náhodný host, ale pravidelný přítel obou dvou. Kéž se s takovým svěděním setkáváme stále častěji.

Tímto ještě jednou přejeme mnoho lásky a božího požehnání do společného života.

Paddy

Před nebeskou branou

Do nebe jde dominikán, františkán a jezuita. Dominikán zaklepe na nebeskou bránu: „Buch, buch, buch.“ Sv. Petr otevře a omlouvá se: „Promiň bratře, trochu počkej, za chvíli k nám přijde Svatý otec. Měj chvilku strpení!“ Přichází františkán. Dominikán mu vyloží svůj příběh, ale on přesto zkusí zaklepat: „Buch, buch.“ Sv. Petr otevře a říká: „Promiň bratře, teď chvilku počkej, každou chvíli by k nám měl přijít Svatý otec.“ K nebeské bráně dorazí jezuita. Řeholníci mu vysvětlují, co se stalo. Jezuita se trochu zamyslí, sbalí františkána a dominikána do kufru a klepe na dveře: „Buch, buch, buch, buch!“ Sv. Petr už trochu nervózní otvírá a chce se zase omluvit, ale jezuita ho předběhne: „Zavazadla sv. otce!“

Stránka pro děti

K dnešnímu evangeliu: Pán Ježíš varuje před tím, co svádí ke špatnému. Říká, že nejcennější, co člověk má, je jeho duše. Vybízí nás, abychom se nebáli zbavit toho, co by nás svádělo ke zlu. Ovládat sám sebe je těžké, ale nezbytné.

✝ **Modlitba v pokušení:** Milý Bože, veď mě bezpečnou cestou! Stvoř mi čisté srdce, Bože! Zachraň mě, Ježíši! Nedej mi klesnout, Ježíši!

0 **Doplňovačka:** Sbírejte písmenka ve směru šipky a zapisujte je do tajenky, až vznikne věta.

Start			o		v		l		á
	↓								
	s		e		n		á		d
	e		b		í		e		v
						j			
	m		u						e
	ě			é		k		l	
		n							
			í	Tajenka:					

◇ Řešení doplňovačky z minulého týdne: Pán Ježíš.

Encyklika papeže Benedikta XVI. „Deus caritas est“ (24)

Nositelé charitativní činnosti církve

32. Nakonec musíme zaměřit svou pozornost na již uvedené nositele charitativní činnosti církve. V dosavadních úvahách se již objasnilo, že pravým subjektem různých katolických organizací, kteří prokazují charitativní službu je sama církev a to na všech úrovních, počínaje farnostmi přes místní církve až ke všeobecné církvi. Proto bylo více než vhodné, že můj ctihodný předchůdce Pavel VI. zřídil „Papežskou radu *Cor unum*“ jako úřad Svatého stolce, odpovědný za zaměření a koordinaci organizací a aktivit. Biskupské struktury církve odpovídá, že opak biskupové jako nástupci apoštolů nesou v místních církvích odpovědnost za to, aby byl i dnes program *Skutků apoštolů* (srov. 2,42-44) uskutečňován. Církev jako Boží rodina musí být dnes jako včera místem vzájemné pomoci a zároveň ochotně posloužit těm, kdo potřebují pomoci, i když nepatří do církve. Při biskupském svěcení jsou kandidátovi kladeny otázky, v nichž jsou vyjádřeny podstatné prvky jeho služby a jsou mu připomínány povinnosti jeho budoucí služby. V této souvislosti slibuje svěcenec výslovně, že „bude ve jménu Pána pohostinný a milosrdný k chudým a všem, kteří potřebují posilu a pomoc“ (*PONTIFICALE ROMANUM, De ordinatione episcopi, 43*). *Kodex kanonického práva (C.I.C.)* v jednotlivých kánonech o biskupském úřadu se výslovně nezabývá charitativní aktivitou jako specifickou oblastí biskupské činnosti, nýbrž mluví zcela všeobecně o úkolu biskupa, který spočívá v tom, že má koordinovat různá apoštolská díla při respektování jejich vlastního charakteru. Nicméně, nedávno *Direktorium pro pastorální službu biskupů*, konkrétněji prohloubila charitativní službu jako podstatný úkol církve v celku a biskupa v jeho diecézi, a vyzdvihla, že služba lásky je akt církve jako takové a že je součástí její podstaty jako služba slovu a svátosti

33. Už bylo řečeno to podstatné, co se týká spolupracovníků, kteří v církvi prakticky konají dílo lásky k bližnímu: Nesmějí se řídit ideologiemi zlepšování světa, nýbrž se musí dávat vést vírou, která je činná v lásce (srov. Gal 5,6). Musí být především lidmi, kterých se dotkla Kristova láska, jejich srdce získal Kristus svou láskou a vzbudil v něm lásku k bližnímu. Inspiračním měřítkem jejich jednání by mělo být tvrzení z listu Korintťanům: „Kristova láska nás nutí“ (5,14). Poznání, že v NĚM se za nás Bůh vydal na smrt, nás musí vést k tomu, nežít už jen pro sebe, nýbrž pro něho a s ním pro druhé. Kdo miluje Krista, miluje církev a chce, aby byla stále víc výrazem a nástrojem jeho lásky. Spolupracovník každé katolické charitativní organizace chce s církví, a proto s biskupem, pracovat na tom, aby se Boží láska rozšířila ve světě. Chce svou účastí na prokazování lásky církve být svědkem Boha a Krista, a právě proto nezištně prokazovat lidem dobro.

Setkání – Domažliční katecheti se setkají v úterý od 19.00 hodin a rodiče dětí, které se připravují na první svaté přijímání jsou zváni na faru ve čtvrtek od 18.00 hodin.

Večeřadlo – Hostem čtvrtkového modlitebního setkání bude P. Josef Prchal z Horšovského Týna

Pout' – Hlavním celebrantem a kazatelem na letošní pouti na Pasečnici v neděli 8.10. bude P. Augustin Kovačik Opraem z kláštera v Teplé